

DANSK ZEN-MESTER

Efter jeg begyndte at studere biologi ved Københavns Universitet begyndte jeg at spekulere over om min fremtid var i biologi. Var det det jeg ville med mit liv eller havde samfundet sorteret mig den vej? Jeg fandt hurtigt ud af at jeg ikke kunne tage stilling til min fremtid før jeg vidste hvad jeg var. Dette blev så det store spørgsmål: "Hvad er jeg?" Først var "svaret" rent biologisk: Jeg er dette kød, dette dyr. Men jeg så at noget "styrede" dette "dyr": hjernen. Og så: Sindet, bevidstheden styrer hjernen. Min søgen blev mere og mere intens. Jeg kunne ikke bestemme mig til om jeg skulle have te eller kaffe om morgenen før jeg vidste hvad jeg var. Uanset hvad jeg "fandt" var der altid noget dybere.

Efter omkring ni måneders mere og mere intens introspektion nåede jeg til hvad syntes at være min inderste sjæl. Jeg havde nået "bunden". Jeg vidste klart at der ikke kunne være noget dybere, mere fundamentalt af "mig" som individ. Men tre dage senere så jeg at der VAR noget dybere, noget mere fundamentalt. Desværre havde jeg ingen vej til at nå det da det klart var "uden for" mig, dybere end min inderste sjæl. Da jeg så det, ophørte mit sind med at fungere. Min hjerne var "brændt sammen" og jeg sad blot på min seng i kollegiet i ti dage og nætter. Ifølge kollegievenner sad jeg uden at røre mig, uden at spise eller drikke, uden at gå på toilettet i ti dage. I det solen stod op den tiende dag kom min bevidsthed tilbage og jeg vidste alt. Jeg vidste klart hvad jeg var, hvad universet og Gud var, og jeg kendte "meningen med livet". Da jeg jublende prøvede at fortælle venner og bekendte om min oplevelse opdagede jeg, at de ikke forstod et ord af hvad jeg sagde. Det var nonsens for dem. Jeg vidste jeg havde ret, jeg havde oplevet det, men statistisk så det ikke godt ud at jeg havde ret og alle andre ikke forstod. Så jeg begyndte at søge i bøger for lignende oplevelser. Jeg fandt bøger om buddhisme og senere zen. Her fandt jeg beskrivelser af lignende oplevelser samt "forklaringer" der var i overensstemmelse med mit nyfundne perspektiv.

Jeg gav alt hvad jeg ejede væk og købte en togbillet til Japan. Elleve dage i den transsibiriske jernbane og to dage ombord på et russisk skib bragte mig til Yokohama, hvorfra jeg tog til Engakuji klosteret i Kamakura. Det var der D. T. Suzuki havde studeret zen og det eneste sted jeg vidste noget om. Engakuji kunne dog ikke tage vesterlændinge på dette tidspunkt. De bragte mig til Kamakura politistation, hvor en betjent ringede Japan rundt for at finde et kloster der var

villig til at optage mig. Således endte jeg i Ryutakuji i Mishima hvor jeg mødte Soen Nakagawa Roshi. Jeg var dog ilde forberedt på ægte klosterliv. Det var fysisk og psykisk for meget for mig. Efter ti dage tog jeg tilbage til Danmark og prøvede at glemme alt om det. Nogle år senere begyndte jeg igen at sidde *zazen*, og en dag havde jeg en sær oplevelse. Jeg var på vej hen ad en gade i København da jeg pludseligt oplevede det, som om mit legeme blev overtaget. Jeg "blev ført" ind i en boghandel, tog en bog og åbnede den. Den side jeg åbnede til var et billede af Soen Roshi, min første zen lærer. Min nysgerrighed var vakt. Jeg bladede til en af de første sider, hvor der var et digt:

*Bambussens skygge fejer trinene
Men ikke et støvkorn hvirvles op.
Månens lys trænger ned til søens bund
Men intet spor er tilbage i vandet.*

Jeg var overvældet. Dette digt var ofte i mit sind. Jeg syntes at det var zen kondenseret ned til fire linjer. Bogen var om oprettelsen af et rinzai zen kloster i USA, Dai Bosatsu Zendo. For anden gang gav jeg alt væk og tog i kloster. Jeg var såmænd stadig uforberedt, men jeg kunne ikke give op igen. Det følgende år blev jeg ordineret som Rinzai Zen munk og tilbragte mange år i Dai Bosatsu klosteret. Senere oprettede jeg et tempel, Pine Hill Zendo, her i USA i nærheden af New York. Efter omkring 22 års traditionel Rinzai Zen træning modtog jeg inka [opr. "oplysningsbevis" fra mesteren], godkendelse som rinzai zen mester, fra Eido Shizuno Roshi.

(John Denko Mortensen, fra mail-korrespondance 2002).